

'Στῆς συγκρούσεως τὸν σάλον
τὶ τρομάρα, τί στιγμήαι!...
κι' ἔσηκόνοντο πυγμαίαι
Γερμανῶν, Ἑγγυέζων, Γάλλων.

Χέρια σὰν Ἐκατοχαιρών ἀφάστα, παλώρια,
ποῦ δὲν εἶχαν ὄρα,
καί' στῆς ξέναις τῆς πυγμαίαι Περικλιέτο ντελμπεντέρη,
ἐβλεπα καὶ τὴν πυγμὴ τοῦ δικοῦ μας τοῦ Λευτέρη.

"Ὁρα τὴν ὄρα" πρόσμενα νὰ γίνῃ πατατράκα
καὶ ν' ἀκονίσουμε κι' ἐμεῖς τὴν παλαιοσακράκα.
Εἶναι συμφῆρον' στοὺς μικροῦς, βρὲ μπροῦτ' ἴνιο κεφάλι,
νὰ σπάξουνε τὰ μούτρα των οἱ κύριοι μεγάλοι.

Λόγχοι ζῆνον στρατιῶν ἐκινούνο πρὸς ἀλλήλους
σὰν τὸ δάσος τῆς Βιρνιάμης,
καὶ προστάτιδες Δυναμίαις
ἐζήτουσαν ἀπὸ μὰς νὰ προμηθευθῶν ἀρβύλαις.

Κι' ἦτο μὰς Βαβυλωνία, κι' ἦτο μὰς Βαβυλών,
κι' ἔσταματίσε κι' ὁ Φοῖβος κατὰ φάλαγγας Ἐλιών,
κι' ἔτρεχε κειθεὶς νὰ κἀν προμηθεῖαις ἀρβυλῶν.

Κι' ἐγὼ τότε καθβαλάρας
'στό γαϊδουρι τὸ χωλό
μὲ τὰ τρία τὰ ποδάρα,
ἐξεφώνη'α σὰν Ἄρης
μ' ἕνα φρόνημα ἕψηλό:
ἕως πότε, παλλ' ἡμέραι;

'Ὡς πότε, κουτεντέδες,
θὰ ζοῦμε' στός στενά,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
θὰ πέρουν τὰ βουναί;

Καλλίτερα μιάς ὥρας δράσαι' στὴν Ἀφρική,
παρὰ κειρούς καὶ χροῦους ἐν ἐπιφυλακῇ.

Καλλίτερα' στό Κόγκο, παιδιὰ, καί' στ' Ἄ γαδί,
παρὰ καμμιὰν ἡμέρα
'στὴν ἀφογον μητέρα
νᾶλθῃ κανεὶς φρεσῶς τὰ πίσω μας νὰ δεῖρ.

Τί πόλεμος ἐγένετο, τί ρῆσαι, τί συγκρούσεις,
τί διαδόσεις ἔτρεχαν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.

'Αντάραις, ἀστραπόβροντα, καὶ κοσμογαλαξιά,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴν Κηφισοῦ
ἐχόρταινε σὰν τζιζ' ἱκτικὰ ἀέρα καὶ δροσιά.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἀκουσα τὰ δόντικα του νὰ τρίζῃ
καί' στὸν Στρατοῦλη, Περικλῆ, τότεκα νὰ ψιθυρίζῃ:
Στρατοῦλη, δερματέμπορε, φιλελευθέρων φίλε,
ὅπου πολὺ ἔπικριοναν κατόμματα κι' ἀρβύλαι,
ἄς πᾶμε' στοὺς Μαρκοκίους μεθ' ὧλων τῶν φιλάτων
καὶ δερματὰ Μαρκοκινὰ ν' ἀργάσωμε κομμάτων.

Καὶ πάλιν Εἰρήνην τὸν κόσμον βαρύνει.

Π. — Ὁ πόλεμος δὲν ἐγένε, τὰ πάντα ματαιότης,
ἔχασε γιέντι δυνατὸ καθέναις πατριώτης.
Ὁ πόλεμος δὲν ἐγένε κι' ἐμείνουμε' στό κρῖα,
ἄδικα προσκλιέσαμε κι' ὅλη τὴν ἐφεδεῖα.

Καὶ πάλιν Εἰρήνης μεγάλη μπουνάστα
κι' ἀγρίου πολέμου δὲν φαίνεται φάστα.
Ὁ κόσμος, καὶ πάλιν' στὴν νάρκη σου μένε,
εἰρήνην ἐν ἔπλοισ τρυγῆς ὀλοένα...
δὲν εἴχαμε τύχη, κολλήγα καίμενε,
νὰ δώμε προστάταις με' μούτρα σκαμμένα.

Φ. — Ὁ πόλεμος πάει... χαμναίαις ἐλιπίδες,
'στὴ θήκη σὰν πρῶτα σκουριάζουν λεπίδες.
Εἰρήνη καὶ πᾶσιν, εἰρήνη κι' ἡμῖν,
κι' ἂν ὠθῖνε δρος, ἀλλ' ἔτεκε μὲν.

Ναίαις Εἰρήνης ἀποδοῖς αἰμοσταγῆς Ἑλλάς...

Π. — Πᾶμε ν' αὐτοκτονήσωμε στὴν Τριανταφυλλιά.

Φ. — Ἐξερριώθηκε κι' αὐτῆ, καὶ δὲν ὑπάρχει μέρος,
ὅπου ἔμπορε ν' αὐτοκτονῇ κι' ὁ νεαρός κι' ὁ γέρος.

'Απογοήτευσις τὸ πᾶν, καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.

Π. — Δεῖξ' ὅσ'τὴ ράχη σου λοιπὸν ἀρβύλαις καὶ κατόμματα.

Καὶ καμφοῖσαι ποσειδίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταίς.

Περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς ζαχαρώσεως μελέτη
νεωτάτη τοῦ Σπυριδῆ,
ποῦ πολλὴν ἐπουδῆν προδίδει,
μὰ καὶ συμβολὴν μεγάλην' στὴν Ἀνάθεωσιν προσθέτει.

'Ὁ Ῥωμῶς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγῃ παραπάνω, αὐξῶν πενήνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὄριζον ἀνοικτό.